

at Staten i Fremtiden støtter dem: Men jeg kan dog ikke undlade at gøre opmærksom paa, at det forekommer mig, Skytteforeningerne nu ere noget ganske andet, end da denne Bevægelse først kom frem. Skytteforeningerne opstod vel egentlig efter Nederlaget i 1864, og da havde Bevægelsen et nationalt-patriotisk Tilsnit. Bevægelsen opstod vel nærmest under den trykkelige Stemning og Følelse, som Nederlag jo altid uundgaeligt føre med sig, og det kan vel ikke nægtes, at man i Skytteforeningerne saa et af Midlerne til Genrejsning af det nationale Mod og den nationale Selvfølelse efter det Nederlag, den sidste ulykkelige Krig havde bragt over vort Folk. Jeg tror imidlertid, det maa siges, at i den Henseende har Skyttebevægelsen ganske skiftet Karakter. Det er ikke saa underligt, for Tidsaanden nu er en noget anden end umiddelbart efter 1864. Menneskene ere ogsaa andre; det er jo en hel anden Slægt, der nu staar som Medlemmer af Skytteforeningerne, end den, der i sin Tid var med til at rejse Bevægelsen. Som Skytteforeningerne forme sig nu til Dags, tror jeg, man uden at fornærme nogen kan sige, at de ere nærmest blevne til det, man kalder Sport. Det skal i og for sig ikke siges som noget nedsættende for Skyttebevægelsen, for Sport har i Virkeligheden sin store Betydning og ogsaa sin store Berettigelse. Men naar man er Vidne til, hvordan der i Skytteforeningerne mange Steder Sommeren igennem, om ikke hver, saa hveranden Søndag, i forskellige Kredse afholdes Præmieskydning, Kapskydning og Konkurrenceskydning med paafølgende Baller, og hvad det nu er, det kaldes, saa ser jeg egentlig paa Skyttebevægelsen den Dag i Dag som en Slags Sport, for ikke at sige Morskab for Ungdommen. Det kan naturligvis være fuldt ud berettiget, at Ungdommen øver Sport og Idræt, og det kan naturligvis have sin store Interesse for de mange unge Mennesker at komme ud til de mange Præmieskydninger og se, hvem der kan trække de fleste Præmier hjem. Men den samfundsmæssige Nytte af denne Bevægelse, maa jeg indrømme, staar for mig som saare tvivlsom.

Noget af det mest nyttige, Skytteforeningerne dyrke, er ganske sikkert Gymnastik. Her kommer jeg til det, jeg nævnede før, at den ene af de foretagne Nedsættelser efter min Mening falder paa et uheldigt Sted. Regeringen foreslaar nemlig, at Tilskuddet nedsættes med 8,000 Kr., hvorfra 4,000 Kr. falde paa Bevillingen til Anskaffelse af Ammunition til Bagladerifler og

4,000 Kr. paa Bevillingen til Gymnastik. I Fjor gav Staten til Ammunition til Bagladerifler et Beløb af 60,000 Kr., hvilket i Aar foreslaas nedsat til 56,000 Kr., og til Gymnastik gav man i Fjor et Beløb af 30,000 Kr., hvilket foreslaas nedsat til 26,000 Kr. Det er denne sidste Nedsættelse, jeg egentlig ikke finder rigtig velbegrundet. Jeg vil ikke have noget imod, at man beholder denne Bevilling i den Størrelse, den har for Øjeblikket. Hvad derimod den anden Post angaar, Ammunition til Bagladerifler, og ogsaa en anden Bevilling, nemlig til Anskaffelse af Præmie- og Øvelsesrifler, hvortil der gives 12,000 Kr., hvilken Bevilling er urørt paa Finanslovsforslaget, finder jeg, at man uden Skade kunde gaa mere nedad, saa at man halverede Bevillingen paa de 12,000 Kr. til Præmie- og Øvelsesrifler og, om ikke just fuldt ud halverede Bevillingen paa de 60,000 Kr. til Anskaffelse af Ammunition, saa i alt Fald nedsatte den med en Snes Tusinde Kroner. I disse Nedsættelser vil man have tilstrækkelig Erstatning for de to Bevillinger, jeg fandt det ønskeligt at beholde, nemlig 16,000 Kr. til korte Kursus for Lærere paa Statens Lærerhøjskole og 11,000 Kr. i Statstilskud til private Redningshjem for drikfældige Personer.

Jeg skal nævne den anden Ting i Sparekommissionens Betænkning, som har tildraget sig min Opmærksomhed. Der er under § 2 en Bemærkning om, at Kommissionen anser det nuværende Udbytte af Statens Skove for aldeles utilfredsstillende og tilraader, hvis der ikke gennem en Omordning kan tilvejebringes et betydeligt forøget Udbytte, at bortsælge Statsskovene i videst muligt Omfang. Den Tanke, som Kommissionen der har gjort sig til Talsmand for, maa jeg erklære mig for at være en absolut Modstander af. Jeg vil ikke under noget som helst Forhold gaa med til at anbefale, at Staten skulde sælge nogle af de for Resten ikke særlig betydelige Skovarealer, den i dette Øjeblik sidder inde med. Tanken om at sælge Skovene er ganske vist betinget af, at disse ikke i Fremtiden kunne komme til at give noget større Udbytte, end de give i dette Øjeblik. Men det vil jeg være tilbøjelig til at antage, at de ville kunne, og jeg skal her kortelig klargøre for ærede Medlemmer — om de ikke vide det i Forvejen —, at der er forskellige Ting, som gøre, at Statens Skove ganske sikkert, selv i Øjeblikket, vilde kunne give større Udbytte, end de gøre. Men for Resten maa man jo ogsaa se Staten som Skovejer noget under den Synsvinkel, at den indirekte har gavnet Skovplantningen i høj Grad. Det